

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 listopada 2023 r.,
sprawy **H. S.**
skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu
z dnia 6 lipca 2023 r., sygn. akt II Ka 116/23
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Jarosławiu
z dnia 7 lutego 2023 r., sygn. akt II K 1518/21

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

(EF)

UZASADNIENIE

H. S. został oskarżony o to, że w dniu 5 września 2021 r. w miejscowości W., woj. [...], umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że prowadził samochód osobowy marki O. o nr rej. [...], z prędkością niedozwoloną - około 120 km/h, w stanie nietrzeźwości i nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego najechał na tył prawidłowo poruszającego się

motocykla marki H. o nr rej. [...], którym kierował K. G., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci rany, otarcia naskórka i podbiegnięcia krwawego głowy i karku, nielicznych otarć i podbiegnięć krwawych tułowia i kończyn, rozerwania kręgosłupa szyjnego z przerwaniem rdzenia kręgowego, naderwania pnia mózgu, krwawienia podpajęczynówkowego i dokomorowego, wylewów krwawych górnych przestrzeni międzyżebrowych, masywnego krwiaka tkanek miękkich szyi, śródpiersia przedniego i tylnego, masywnego stłuczenia płuc, pęknięcia aorty piersiowej, obustronnego krwotoku do jamy opłucnowej, co spowodowało śmierć na miejscu, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. (czyn z pkt I) , a nadto że w dniu 5 września 2021 r. w miejscowości W., woj. [...], prowadził samochód osobowy marki O. o nr rej. [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem 0,51 mg/1 i 0,56 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. (czyn z pkt. 2).

Sąd Rejonowy w Jarosławiu wyrokiem z 7 lutego 2023 r., sygn. akt II K 1518/21, w pkt.:

1. uznał oskarżonego H. S. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 1, a stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., przy czym przyjął, że oskarżony prowadził samochód osobowy marki O. o nr rej. [...], z prędkością niedozwoloną - 114,2 km/h i za ten czyn wymierzył mu karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,
3. na podstawie art. 47 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego H. S. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego M. G. w kwocie 10.000 zł,
4. uznał oskarżonego H. S. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 2, a stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
5. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 15 lat,
6. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu P.,
7. na podstawie art. 85 § 1 k.k. art. 85a k.k. i 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych

oskarżonemu w pkt. I i IV jednostkowych kar pozbawienia wolności orzekł wobec oskarżonego H. S. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności,

8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 5 września 2021 r. godz. 18:30 do dnia 15 lutego 2022 r. godz. 11:45, przyjmując, że 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się 1 dniowi kary pozbawienia wolności,
9. na podstawie art. 90 § 2 k.k. w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego w pkt. II i V jednostkowych środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzekł łączny środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,
10. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa wymienionych dowodów rzeczowych,
11. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 2 pkt 3 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M.G. kwotę 1848 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z udziałem w sprawie pełnomocników reprezentujących oskarżyciela posiłkowego,
12. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 5767,25 zł, zaś zwolnił go od opłaty sądowej obciążając nią Skarb Państwa.

Apelacje od wyroku Sądu I instancji wnieśli pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego oraz obrońca oskarżonego. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z symulacji komputerowej wypadku drogowego z dnia 5 września 2021 r. sporządzonej przez biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych z uwzględnieniem zarówno pojazdów oskarżonego i pokrzywdzonego, jak

również innych pojazdów, które poruszały się w tym czasie po drodze i wykonywały manewry wyprzedzania poprzez uznanie, że sporządzenie symulacji nie „niesie nowych informacji do przedmiotowej sprawy, a dodatkowo wnioszek dowodowy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania co spowodowało, że opinia biegłego z dnia 31 września 2022 r. (data wpływu do sądu) jest niepełna, a w konsekwencji nieprzydatna, gdyż zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w Jarosławiu z dnia 24 czerwca 2022 r. o dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych opinia miała być sporządzona łącznie z symulacją komputerową;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ „a treść orzeczenia, tj. art. 177 § 1a i 1b k.p.k., poprzez przesłuchanie świadka K. C. w drodze „wideokonferencji, podczas gdy nie zachodziła przesłanka w postaci, nie dającej się pokonać przeszkody, o której mowa w art. 177 § 1b k.p.k. uzasadniająca przesłuchanie świadka w miejscu jego pobytu oraz przesłuchanie świadka K. C. w drodze, wideokonferencji bez uczestniczenia w przesłuchaniu referendarza sądowego, asystenta sędziego lub urzędnika zatrudnionego w sądzie, w którego okręgu świadek przebywa, podczas gdy przepis art. 177 § 1a k.p.k. wskazuje na taki obowiązek, zatem zeznania te nie powinny zostać uwzględnione przez Sąd;
3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez brak dokonania oceny dowodu z zeznań świadka K.B., podczas gdy zeznania te mają, istotne znaczenie w niniejszej sprawie bowiem wynika z nich, że miał miejsce manewr wyprzedzania, który mógł mieć wpływ na zachowanie się motocyklisty, tj. rozpoczęcie hamowania, co mogło przyczynić się do powstania zdarzenia drogowego;
4. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez brak rozstrzygnięcia wątpliwości w zakresie manewrów podejmowanych przez uczestników ruchu drogowego bezpośrednio przed wystąpieniem zdarzenia drogowego oraz w zakresie utrudniania widoczności oskarżonemu przez rosnącą na poboczu trawę - na korzyść oskarżonego w sytuacji, w której zeznania świadków - uczestników

ruchu na drodze nie są spójne i wzajemnie się wykluczają;

5. a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że do wypadku przyczynił się tylko oskarżony, natomiast motocyklista oraz inni uczestnicy ruchu nie naruszyli żadnego z przepisów ruchu drogowego i nie przyczynili się do wypadku;
6. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie przepisu art. 627 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, a polegającą na nieuzasadnionym przyjęciu, że sytuacja materialna i majątkowa oskarżonego pozwala na uiszczenie przez niego kosztów sądowych w zasądzonej wysokości, podczas gdy mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego oraz względy słuszności, uzasadnione było zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Obrońca z ostrożności procesowej podniósł również rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu: a) kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, b) środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 zł (na rzecz Funduszu P., poprzez nieprawidłowe zastosowanie zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary, naruszenie zasad prewencji, nienależyte uwzględnienie stopnia zawinienia sprawcy i jego postawy, w sytuacji gdy dotychczasowy sposób życia oskarżonego, w szczególności dotychczasowa niekaralność, wiek oskarżonego, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu - w tym wyrażenie skruchy i przeproszenie ojca K.G. powinny skutkować orzeczeniem kary pozbawienia wolności i środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w niższej wysokości, co byłoby wystarczające dla osiągnięcia celów kary; co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II wyroku (z art. 178a § 1 k.k.) skarżący na podstawie przepisu art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k., zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy dla osiągnięcia indywidualno i ogólnoprewencyjnych celów kary wystarczającym wobec wymienionego oskarżonego byłoby kary grzywny lub kary ograniczenia wolności na podstawie

przepisu art. 37a k.k., ewentualnie orzeczenie względem niego kary pozbawienia w minimalnym wymiarze.

Sąd Okręgowy w Przemyślu, po częściowym uwzględnieniu apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że:

1. podwyższył wymierzoną oskarżonemu H. S. w pkt. I karę do 10 lat pozbawienia wolności;
2. zmienił pkt IV zaskarżonego wyroku w ten sposób, że podwyższył wymierzoną oskarżonemu H. S. karę do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. zmienił pkt VII zaskarżonego wyroku w ten sposób, że na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu H. S. karę łączną 11 lat pozbawienia wolności;
4. zmienił pkt VIII zaskarżonego wyroku w ten sposób, że na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej 11 lat pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 5 września 2021 roku godz. 18.30 do dnia 15 lutego 2022 roku godz. 11.45;
5. zasądził od oskarżonego H. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. G. kwotę 840 zł tytułem wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;
6. zwolnił oskarżonego H. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca oskarżonego, który zarzucił:

1. rażące naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. zarzut wystąpienia uchybienia o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej polegający na wydaniu zaskarżonego wyroku przez Sąd nienależycie obsadzony, albowiem dwóch z trzech sędziów ze składu orzekającego sądu, tj. SSO w Przemyślu X.Y. (przewodniczący) i SSO w Przemyślu Y.Z. zostało powołanych na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o

Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018, poz. 3) - dalej zwana „Ustawą i zachodzą w stosunku do tych dwóch sędziów indywidualne, szczególne okoliczności stanowiące o tym, że skład tego Sądu nie był sądem niezawisłym i bezstronnym w rozumieniu Konstytucji RP oraz ustawy;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania mające fundamentalny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.:

1) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutu obrazy przepisów postępowania karnego, mającej wpływ na treść orzeczenia (naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k.) zawartym w pkt 1) *petitum* apelacji obrońcy H. S. z dnia 10 marca 2023 r. od wyroku Sądu Rejonowego w Jarosławiu z dn. 7 lutego 2023 r., sygn. II K 1518/21, a także odniesieniu się do tego zarzutu w sposób ogólnikowy, co nie spełnia wymogów rzetelnej kontroli instancyjnej orzeczenia wydanego przez Sąd Okręgowy w Przemyślu, zaś w przypadku właściwego rozpoznania tego zarzutu Sąd II instancji powinien był zająć odmienne stanowisko.

Z treści uzasadnienia wynika także, że skarżący podniósł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego kary 11 lat pozbawienia wolności (patrz s. 13 i n. kasacji).

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Jarosławiu oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego M. G., w pisemnych odpowiedziach na kasację, wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, dlatego podlegała oddaleniu na posiedzeniu stosownie do treści art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodów uchybień z art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć wpływ na treść orzeczenia. Obrońca skazanego sformułował wprowadzie

zarzut wystąpienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegający na nienależytej obsadzie sądu, jednakże okazał się on bezpodstawny. Skarżący niezasadnie kwestionował bowiem skład Sądu II instancji rozpoznającego przedmiotową sprawę, poprzez fakt powołania na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Przemyśle sędziów X.Y. oraz Y.Z., z racji otrzymania przez nich nominacji na urząd sędziego na wniosek KRS uformowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018, poz. 3).

Wskazać bowiem należy, że nawet z powołanej przez skarżącego uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20 nie wynika, aby bezwzględnie każdy sędzia sądu powszechnego, który został powołany na stanowisko sędziego, na mocy postanowienia Prezydenta RP, po uzyskaniu rekomendacji, poprzedzonej udziałem w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełniał standardu niezawisłości i bezstronności, a w konsekwencji aby każdorazowo sąd z jego udziałem był nienależycie obsadzony, w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Do omawianego uchybienia, według treści tej uchwały, która zresztą zważywszy na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, utraciła swą moc wiążącą, dochodzić mogłoby natomiast wówczas, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzić będzie, ale w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Oznacza to, że dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu”, zgodnie z przywołaną przez skarżącego uchwałą, nie wystarczy wskazać jedynie na instytucjonalną „nieprawidłowość” powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r., lecz niezbędnym jest wykazanie *in concreto*, że konkretny sędzia czy sędziowie nie gwarantowali standardu bezstronności i niezawisłości.

Obrońca w złożonej kasacji nie wykazał jednak istnienia takiego rodzaju ułomności wynikających z faktu powołania wskazanych w kasacji sędziów na stanowiska sędziów Sądu Okręgowego w Przemyśle. Poza oparciem się na

poglądzie lansowanym, w niektórych tylko środowiskach prawniczych, co do interpelacji wspomnianej uchwały, w rzeczywistości nie przytoczył jakichkolwiek rzeczowych okoliczności, mogących choćby w minimalnym zakresie sugerować, że proces powołania sędziów Y.Z. i X.Y. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Przemyślu mógł być wynikiem jakiejś nieprawidłowości lub zaniedbania. Nie wykazał tym samym, aby ci sędziowie, nie gwarantowali standardu bezstronności i niezawisłości, tym bardziej poprzez subiektywną wyłącznie jego ocenę ścieżki ich kariery i awansów zawodowych. Do tego rodzaju okoliczności podważających zaufanie do sędziów Y.Z. i X.Y. zaliczyć nie można także akcentowanego przez obrońcę rzekomego braku odpowiedniego doświadczenia w sprawach o złożonym charakterze zagadnień. Nie wiadomo bowiem z czego obrońca taki wniosek wywodził. Z drugiej strony nie sposób wymagać od każdego sędziego powołanego do sądu okręgowego posiadania doświadczenia w orzekaniu w instancji odwoławczej, skoro dopiero na tym poziomie sądownictwa ona występuje, a nie każdy sędzia sądu rejonowego miał choćby możliwość orzekania w ramach delegacji w sądzie odwoławczym. Odnotować zresztą należy, że kwestia umiejętności stosowania określonych przepisów proceduralnych wobec osób, które pełnią urząd sędziego była przedmiotem weryfikacji w ramach stosownego egzaminu zawodowego, najczęściej sędziowskiego. Nie ma zatem podstaw co do zasady, aby kwestia instytucjonalnego stosowania określonych przepisów przez sąd, którego skład konstytuują określeni sędziowie, była w ogóle elementem, który podlegałby weryfikacji w jakimkolwiek postępowaniu w kontekście prawidłowości przebiegu postępowania nominacyjnego. Przedmiotem postępowania kasacyjnego, w świetle art. 523 § 1 k.p.k., jest naruszenie przez sąd określonych przepisów, a nie ocena kwalifikacji sądu orzekającego. Nie może mieć znaczenia natomiast okoliczność, że sprawa jest medialna, ani także że ofiarą tego tragicznego wypadku był oficer Żandarmerii Wojskowej. Te elementy w żaden sposób sprawy nie wyróżniają, a na pewno nie wskazują na możliwość postawienia sądowi jakiegokolwiek skutecznego zarzutu.

Należy zarazem podkreślić, że przytoczona w kasacji uchwała Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20 w aktualnym stanie prawnym nie ma charakteru wiążącego Sąd Najwyższy, a jedynie argumentacyjny.

Jak już bowiem wskazano, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20 została bowiem uznana za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm.). Wyroki Trybunału Konstytucyjnego, niezależnie od ich indywidualnej oceny, mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP). Oznacza to, że wiążą zarówno strony poszczególnych postępowań, jak i sądu orzekające, także Sąd Najwyższy.

Przechodząc do kolejnego zarzutu, w pierwszej kolejności rozwiązać należy, że jak zostało to wskazane w początkowej części tego uzasadnienia, katalog postaw wniesienia kasacji został ściśle określony do dwóch wyłącznie rodzajów uchybień, przy czym brak stwierdzenia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, jak ma to miejsce w tej sprawie, powoduje, że inne naruszenia prawa, na które także powołano się w kasacji, muszą mieć charakter nie tylko istotny, ale także mogący w sposób rzeczywisty rzutować na wydane w sprawie rozstrzygnięcie. Podkreślenia przy tym wymaga fakt, że w postępowaniu kasacyjnym nie przeprowadza się kolejnej kontroli pierwszoinstancyjnego orzeczenia, zwłaszcza w obrębie zarzutów uprzednio już podniesionych w apelacji, które zostały właściwie rozpoznane i omówione przez sąd II instancji. Oczekiwanie kontroli wyroku sądu I instancji w postępowaniu kasacyjnym, wypaczałoby bowiem sens i charakter tego nadzwyczajnego postępowania, sprowadzając rolę Sądu Najwyższego, do Sądu kolejnej, niejako „trzeciej”, instancji.

Z analizy zarzutów apelacyjnych sformułowanych przez obrońcę natomiast wynika, że w pkt. 1 ppkt 1) został podniesiony zarzut naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie, symulacji komputerowej wypadku z udziałem H. S., który został następnie rozpoznany przez Sąd Okręgowy. Z przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentacji wynika bowiem, że oddalenie zgłoszonego wniosku dowodowego

znajdowało pełne uzasadnienie w świetle merytorycznych wniosków opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych P.Z. Wspominany biegły w sposób przekonujący wszakże wyjaśnił, iż aby przeprowadzić symulację komputerową potrzebne jest wprowadzenie prędkości pojazdów i pewnych danych, a w tej sprawie nie ma takich jednoznacznych wartości, w związku z czym, żadna symulacja komputerowa nie odpowie na pytanie, w jakim ułamku sekundy kierujący pojazdem F. wykonał manewr wychylenia się. Symulacja nic by w tej kwestii nie dała i nie zmieniła, gdyż ślady hamowania i znaczenia kół byłyby takie same. Biegły stwierdził, że w tego rodzaju wypadkach, przy tak zebranych materiale dowodowym (niepełnym), wykonanie symulacji komputerowej jest zbędne, zaś jedynym z ważniejszych dowodów do poczynienia merytorycznych ustaleń jest zapis rejestratora (patrz także opinia ustna, rozprawa 8 grudnia 2022 r.). Jak słusznie więc ocenił Sąd II instancji, oddalenie wniosku dowodowego obrońcy, trafnie oparto o treść art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., skoro jednoznacznie zmierzało do przedłużenia postępowania w tej sprawie.

Przypomnieć również trzeba, że wspomniany biegły P. Z. kategorycznie stwierdził, iż wyłącznym sprawcą wypadku był oskarżony, który naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w tym poruszał się z prędkością administracyjnie niedopuszczalną, niebezpieczną, bez zachowania ostrożności, co stanowiło zagrożenie w ruchu drogowym. Nie utrzymywał także odstępu niezbędnego do uniknięcia zderzenia w razie hamowania poprzedzającego go pojazdu, jak również nieprawidłowo obserwował ruch na drodze, a szczególnie poruszający się przed nim motocykl. Biegły wykluczył natomiast, aby do tego wypadku przyczynili się inni uczestnicy ruchu, co również odpowiednio uargumentował. To wyłącznie nieprawidłowa taktyka jazdy kierującego autem, miała związek przyczynowo – skutkowy z zaistniałym wypadkiem drogowym (patrz opinia z 31 sierpnia 2022 r., k. 506 i n.). Sąd II instancji miał zatem prawo by skonstatować, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykluczył, aby do zaistniałego wypadku przyczynili się w jakikolwiek sposób inni kierowcy, w tym motocyklista.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić zatem należy, że zarzut skarżącego dotyczący nierzetelnej kontroli instancyjnej oraz naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art.

457 § 3 k.p.k., jest bezpodstawny i wyraźnie zmierza do ponownej weryfikacji orzeczenia Sądu nie drugiej, lecz pierwszej instancji, co jest wykluczone w postępowaniu kasacyjnym zważywszy na treść art. 519 k.p.k.

Kolejny zarzut tego obrońcy dotyczący rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego kary łącznej 11 lat pozbawienia wolności w realiach sprawy okazał się zarzutem niedopuszczalnym. W tej sprawie Sąd II instancji podwyższył wymierzoną pierwotnie przez Sąd I instancji skazanemu karę za czyn z pkt 1 i wymierzył mu 10 lat pozbawienia wolności oraz wymierzył H. S. za oba przypisane mu czyny łączną karę 11 lat pozbawienia wolności. W tej sytuacji, wprawdzie możliwe było podniesienie zarzutu dotyczącego tej części rozstrzygnięcia przez Sąd odwoławczy, jednakże z uwagi na kategoryczną treść art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k., akurat nie poprzez pryzmat zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Uchybienie polegające na wymierzeniu rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut kasacyjny, musi być powiązane z innym, zasadnym zarzutem, względnie być następstwem innego uchybienia. Żadna z tych okoliczności w sprawie nie występuje. Wprawdzie skarżący w przytoczonej argumentacji podważa dodatkowo okoliczności, które jego zdaniem zostały niewłaściwie rozważone z punktu widzenia dyrektyw określonych w art. 53 k.k., jednak taki wywód jest dowodem na to, że podniesiony przez niego zarzut zmierza do obejścia podstaw kasacyjnych przewidzianych w art. 523 § 1 k.p.k.

Nie znajdując zatem postaw do uwzględniania kasacji orzeczono jak w pkt I postanowienia, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego.

[SOP]

[ał]

